

Geliefde familie & vrienden,

We zijn inmiddels ruim 2 weken terug uit India en het leek ons de hoogste tijd om verslag te doen van onze geweldige reis! Bij thuiskomst was er uiteraard een hoop werk in te halen, en het is erg vreemd om weer een dagelijks ritme proberen te vinden na alle indrukken. Maar eerst ons verslag.

AANKOMST EN PASTORS CONFERENCE

Na een lange en slopende reis (9 uur vliegen naar Hyderabad, 8 uur met de bus – en de rest), kwamen we aan in Tenali, een stad met ongeveer 100.000 inwoners. Direct na aankomst moesten we door naar een conferentie met 1000 voorgangers, die al enige uren op ons zaten te wachten. Niks slapen en uitrusten dus... We werden zeer warm onthaald met bloemen en door veel vriendelijke gezichten. Er komt bijna nooit een blanke in dit deel van India, dus dat op zich was al bijzonder.

Ze zijn gek op protocol in India... Spandoeken met enorme foto's, iedereen van het team op het podium, enorm eerbetoon; het was wel even wennen.

Het was voor het eerst in de geschiedenis dat er zoveel voorgangers uit deze streek bij elkaar kwamen. Deze voorgangers hebben doorgaans kleine kerkjes en hebben heel weinig middelen om mee te werken. Sommigen hadden al dagen geen fatsoenlijke maaltijd op, dus een belangrijk onderdeel van deze conferentie was... Samen eten! De organisatie had gezorgd voor een overvloedige maaltijd waar men heerlijk van heeft zitten smullen.

Natuurlijk hebben we over veel dingen gedeeld. Frank & Eric werden door Mattheüs bijna direct naar voren gehaald om te spreken over aanbidding. Ik had het op mijn hart om te spreken over eenheid en angst voor mensen. Later dacht ik daar vaak aan terug – dat was wel midden in de roos! Peter Helms leidde een stukje vrije aanbidding met Eric op keyboard en ik op viool. Dat kennen ze daar dus helemaal niet. Hun aanbidding is over het algemeen erg druk met een eentonige drumbeat en jengelige zang door een voorzanger. Daar ligt echt een taak voor ons...

We baden met heel veel mensen met allerlei ziekten. Iedereen wilde gebed en drong zich naar voren. Inclusief buitenstaanders (vooral veel vrouwen) die gezegend wilden worden. Dat deden we natuurlijk graag, want daarvoor waren we daar!

Ik had erg last van de hitte, vooral na zo'n lange reis. Het was zo'n 40-45 graden en later werd het nog warmer. Echt uitputtend, en mijn hoofd bonkte alsof er met een voorhamer op werd geslagen. Veel drinken, heel veel drinken hielp wel een beetje. Ik zag al uit naar onze hotelkamer met airco! Niet dus... Gelukkig wel een ventilator, maar slapen was als in een Jacuzzi. Normaal gesproken erg lekker, maar in je eigen zweet... Nee, dank u.

TOWNSHIP EN ZIEKENHUIS

Na een klein beetje rust gingen we de volgende dag naar een township in de buurt. Daar wonen de armste mensen van de lagere kasten. Dit zijn mensen die vaak in hun leven niet worden aangeraakt

door andere mensen, ze worden ook wel de “untouchables” genoemd. We mochten gewoon naar mensen toe gaan, sommige huisjes in; we werden meestal met open armen ontvangen. We baden voor heel veel mensen, die ons overigens niet konden verstaan, want Engels begrijpen ze nauwelijks – waar we ons overigens erg over verbaasden, want dat was toch de voertaal van India?! Marlou en ik baden voor een oude vrouw die helemaal krom liep, ons nauwelijks kon zien – met benen en armen zo dun als bezemstelen. Ze stond er op dat we op haar bed gingen zitten zodat we ons zo comfortabel mogelijk voelden. Daar zaten we

dan onder het afdak van palmladeren voor haar lemen hutje. Zij zat gehurkt voor ons, als een bang vogeltje. We baden voor gezondheid en voorspoed, omhelsden haar en deelden de liefde van Jezus. Ze had tranen in haar ogen en bleef ons achtervolgen.

Later kwam het hele dorp bij elkaar bij het plaatselijke kerkje dat TRIN al eerder had gesticht en regelmatig ondersteunt. Mattheüs deed een radicale uitnodiging om Jezus aan te nemen en alle andere afgoden te verbranden, bijna alle handen gingen omhoog. Dank u Jezus!

Een vrouw waarvoor was gebeden schreeuwde het uit en sprong van blijdschap in het rond – na 16 jaar van oogproblemen kon ze plotseling weer helemaal normaal

zien! Ik heb nog zelden iemand zó blij gezien. Ze leek ons trouwens achter in de 60, maar ze was pas 48 jaar oud – zie de foto, als je een beetje inzoomt kun je goed zien dat ze geen tand meer in de mond heeft...

De volgende dag bezochten we een plaatselijk hospitaal in Tenali. Dat was een zeer indrukwekkende, bijna traumatische ervaring.

Allereerst kwam er een grote groep verpleegkundigen naar buiten.

Mattheüs legde het evangelie uit en deed een oproep om Jezus te volgen. Bijna alle handen gingen omhoog, waarna we persoonlijk voor iedereen baden.

Daarna gingen we naar het weeshuis van het hospitaal. Hier verbleven vaak oudere mensen zonder familie. De omstandigheden waren er erbarmelijk. Doorgeroeste bedden, het menselijk vuil lag overal

en mensen lagen er letterlijk dood te gaan. De stank van de dood was overweldigend. In één van de kamers lag een man met open wonden in zijn zij waardoor je zijn darmen en ribben kon zien. De vliegen en maden kropen er overheen. Hij lag te creperen en het enige wat wij konden doen was bidden en voor hem zingen. We leidden de man tot Jezus, gaven hem te drinken en Jan-Willem en ik speelden voor hem. We hoorden later dat hij een dag later is overleden – zéker van een betere plek bij Jezus.

De directeur van het ziekenhuis bracht ons naar allerlei zalen waar zo'n 20-30 mensen bij elkaar lagen op 1 zaal. Alles oud en vies. Er waren mensen met lepra, TBC, met afgezette ledematen, zwerende wonden, noem maar op... We baden en zongen voor de mensen, gaven ze pakketjes met voedsel en speelden op onze instrumenten. Het was overweldigend om zoveel leed te zien. Jezus zou ze allemaal hebben genezen – Heer, help ons in ons ongeloof!

We gingen ook naar een zaal met pasgeboren baby's en hun moeders. Heerlijk om dit nieuwe leven te mogen zegenen met de kracht van Jezus.

CAMPAGNES IN TENALI

We hadden 3 avonden met campagnes waar erg veel mensen werden verwacht. Onze plaatselijke contactpersoon, broeder Abraham Kuchipudi, had een groot grasveld afgehuurd net buiten Tenali waar een groot podium was neergezet, een geluidsinstallatie, licht. Er kwamen elke avond een paar duizend mensen. Minder dan verwacht, maar gedurende de drie avonden hebben 2-3 duizend mensen hun leven aan Jezus gegeven, zijn velen aangeraakt door de kracht van de Heilige Geest en kwamen mensen naar voren om te getuigen van hun genezing. Blinden gingen zien, lammen konden weer lopen, het was echt een feest. Natuurlijk gingen wij als Dew Worship om aanbidding te leiden en muziek te maken. We zijn ook als band dicht naar elkaar toe gegroeid. Ons team bestond uit Eric & Tanja Lagerström, Bertina Grijpstra, Jan-Willem Buitenhuis en Adrie en Sietske Klöne. Wat een voorrecht om met zulke geweldige vrienden de Heer te mogen dienen! We hadden ze geen van allen willen missen.

Het was best een uitdaging om aanbidding te leiden voor zo'n grote groep mensen die geen Engels verstonden en meestal volledig onbekend waren met aanbidding zoals wij dat "gewend" zijn. Maar we merkten duidelijk dat door het proclameren en aanbidden van Jezus' Naam er iets veranderde in de geestelijke atmosfeer van de stad. Bolwerken van duisternis werden verbroken en op die manier werd er een weg gebaad voor de werking van Gods Geest op een krachtige wijze.

Er was ook strijd – we merkten duidelijk de angst voor mensen toen de eerste avond het hoofd van politie ging spreken (die op wonderbaarlijke wijze tot bekering was gekomen) die eigenlijk 1,5 uur

het woord wilde... Hij kreeg maar 20 minuten van Mattheüs, maar niemand durfde hem te stoppen. De spanning was om te snijden. Ook interessant waren de Gospel zangeressen die kwamen optreden. Best aardig, het enige probleem was echter dat ze Jezus niet kenden... Ze deden het alleen maar voor het geld! Het bekende verhaal van de ezel dan maar...

Gelukkig hadden we onze eigen instrumenten meegenomen, met de intentie om ze daar achter te laten en te schenken aan plaatselijke musici met een bediening. Eric had de mooiste

Yamaha piano gekocht die hij kon krijgen en gaf deze aan broeder Abraham, die zijn keyboard net had verkocht om een computer te kunnen kopen om o.a. te kunnen e-mailen met Nederland.

De rest van ons hebben geen mensen kunnen vinden die ook maar enigszins iets konden met onze instrumenten, helaas. Een drumstel kennen ze er nauwelijks, gitaren en bassen evenmin. Ze imiteren wel alles op keyboards en elektronische drum pads en dat vinden ze schitterend. Ook daar ligt er nog een taak voor ons, dus... Ik heb mijn mooie mini-drumstel, speciaal voor deze reis gekocht, maar weer mee naar huis genomen, klaar voor een volgende zendingsreis. Want die komt er zeker!

Het Kindertehuis

Nog een heel bijzondere gebeurtenis was ons bezoek aan het kindertehuis van TRIN en Save the Unsaved Ministries. Hier wonen zo'n 50 weeskinderen die onderwijs ontvangen, worden verzorgd, gekleed, en krijgen eten (als het er is...). Het was geweldig om die prachtige koppies te zien, hoe ze genoten van onze aandacht en liefde. We zongen voor ze, en zij zongen voor ons!! Heel ontroerend. Deze kinderen, ook al hebben ze nu een tehuis, slapen 's nachts op de koude grond, zonder matrasjes. Velen hebben last van hun ledematen en rug hierdoor. Er moet nog een hoop worden gedaan.

De visie van TRIN is om uiteindelijk een kinderdorp te bouwen waar 3000 kinderen terecht kunnen. Een groot deel van het geld om dit te doen is al aanwezig, maar er is nog veel meer nodig om dit voor elkaar te krijgen... Niet in de laatste plaats de werkers die dit gaan opzetten en onderhouden.

De laatste avond in Tenali was een feestavond waar we, samen met alle kinderen, op het dak van Abraham's huis een heerlijke maaltijd samen aten. We speelden met de kinderen, zongen liedjes, het kon niet op. Ik ben geloof ik nog nooit zoveel geknuffeld! Smelt... Konden we er maar één mee naar huis nemen...

Campagnes in Bhimavaram

Na 6 dagen in Tenali gingen we opnieuw op reis, naar een stad iets meer naar het noorden. In Tenali was het niet zo'n probleem om een vergunning te krijgen voor een campagne; in Bhimavaram was het dat wel. Een week voor aankomst werd de permit ingetrokken door de overheid en werd

uitgeweken naar een rijstveld in de omgeving, de speciaal voor de gelegenheid helemaal was kaalgeschoren. Het had net gestortregent de dag voor we kwamen en iemand had met een emmertje en een beker 20 uur lang het water lopen wegscheppen. Over dienstbaarheid gesproken... Het podium stond dus op deze drassige grond, en ik hield mijn hart vast toen iedereen (zo'n 40 man) begon te dansen tijdens "I'm trading my sorrows" – het hele podium deinsde heen en weer. Maar ook die sorrows verdwenen weer snel en maakten plaats

voor kleine kriebelende insecten die overal in gingen zitten, en uiteraard vooral bij ons omdat we vól in de schijnwerpers stonden. En ik had traditionele, witte Indiase kleren aan en dat heb ik geweten ook. Ik heb nog dagen overal jeuk gehad.

Het geluidssysteem in Tenali was al problematisch en Jonathan, onze geluidsmen, moest daar al alle trucs uit de kast halen om er nog iets van te maken. Maar dit systeem was echt vooroorlogs, alles piepte en kraakte, kanalen die spontaan aan- en uitgingen, de stroom die regelmatig uitviel – noem maar op. Wat een zegen dat Jonathan mee was, anders hadden we echt grote problemen gehad om gehoord te worden. Dank je wel!

Maar al die relatief kleine ongemakken wogen niet op tegen de enorme zegen die we hebben ervaren tijdens de 2 campagne avonden, waar ruim 2800 mensen hun leven aan Jezus gaven, en velen werden bevrijd en genezen.

Ze hebben allemaal een kaartje ingevuld voor de follow-up door de plaatselijke voorganger Rajkumar, die alles uitstekend had georganiseerd, ondanks de totale anarchie die doorgaans heerst in India. Duidelijk een vrucht van de afgoderij waar je soms misselijk van wordt. Manshoge beelden en protserige tempels waar alles wat los en vast zit wordt aanbeden. Van de olifantengod, de apengod, Buddha, Mohammed, koeien en krekels tot Maria en zelfs Jezus - ja, die heeft ook z'n plekje tussen zo'n 500 miljoen andere goden... Op bijna elk huis hangt een gruwelijke afbeelding van een demonische kop met een puntig uitstekende tong met een bloederig zwaard er doorheen. Om de demonen af te weren, die daar natuurlijk als vliegen op stroop op af komen.

Ik begon me langzaam weer wat beter te voelen, mede omdat we dit keer wél airco op de kamer hadden en daar knapte ik enorm van op. Heerlijk om weer echt een beetje te kunnen afkoelen na urenlang in 45-50 graden te hebben rondgelopen.

Vrijdag hadden we een campagne in een klein dorpje, midden tussen de rijstvelden waar weer bijna het hele dorp op af kwam. De vrouwen vooral, de mannen lieten het een beetje afweten. Sounds familiar. Ook hier gingen bijna alle handen omhoog bij de oproep, en hebben we voor iedereen gebeden. Mensen dronken de liefde die we ze gaven zichtbaar in, één oude vrouw zonder tanden waarvoor ik bad begon te huilen en boog helemaal naar voren tot in het stof op de grond, wat ik niet goed begreep. Ik hielp haar weer overeind en omhelsde haar. Later begreep ik pas dat ze zich voor mij boog, wat natuurlijk niet de bedoeling is! In Nederland geheel ondenkbaar, maar in India heel gewoon.

De mensen hebben honger, smachten naar een liefdevolle aanraking, iemand die zie iets geeft wat écht is en hun leven veranderd, hoop geeft. De velden zijn werkelijk wit om te oogsten...

Zaterdag stond in het teken van de terugreis – een slopende busreis van 11 uur zonder pauzes terug naar Hyderabad, waar er op het vliegveld totale chaos was, en Eric & Tanja ruim 200 euro moesten bijbetalen om hun gitaar te mogen meenemen. Balen. Het was goed om weer naar huis te gaan, met een gevoel van grote dankbaarheid en uitziend naar wat komen gaat.

Deze reis heeft ons weer eens laten zien dat dít is wat Jezus heeft bedoeld toen Hij zei dat we uit moeten gaan in de hele wereld, de komst het Koninkrijk van God verkondigen, zieken de handen moeten opleggen, zorgen voor de weduwen en de wezen, Zijn handen, hart, ogen en oren zijn... De zegen van de Heer rust op dit werk. En we zijn er zeker van dat een deel van deze vrucht ook zijn uitwerking zal hebben in Nederland!

Iedereen heel erg bedankt voor jullie gebeden en ondersteuning. We hebben ons echt zeer gedragen en krachtig gevoeld, ondanks de lastige omstandigheden. Bedankt en de zegen van de Heer!

Frank & Marlou van Essen